

Милица В. Ђуковић¹

Институт за књижевност и уметност
Београд

„КЛАСИЦИСТИЧКИ” ДИЈАЛОГИЗАМ, УКРШТАЈИ И РАСКРШЋА: КА КЊИЖЕВНОИСТОРИЈСКОМ ЛИКУ ДУШАНА ИВАНИЋА²

У раду се предочавају доприноси Душана Иванића историји српске књижевности, кроз поређење сегмената опуса овог научника са истраживањима превасходно Драгише Живковића, као и Миодрага Поповића. Сличности између истраживања Драгише Живковића и Душана Иванића у методологији, предмету проучавања, бављењу (научном и наставном) текстологијом нове српске књижевности, као и питањима периодизације нове српске књижевности, у доприносу српској лексикографији, у трајном изучавању и реafirмацији стваралаштва Лазе Костића, односно у методу приступа опусу појединачних аутора (какав је нпр. Јован Јовановић Змај), анализирани су као тежишта или раскршћа дијалога ове двојице историчара српске књижевности. Научни рад Душана Иванића плодотворно се укрстио са књижевноисторијском оријентацијом Миодрага Поповића, чији је рад Душан Иванић продужио, допунио и обогатио, те су тако, Миодраг Поповић и Душан Иванић ревалоризовали стваралаштво писаца који су у Скерлићевој *Историји* били скрајнути, попут Симе Милутиновића Сарајлије, Милована Видаковића, Јована Дошенивића и других. У раду се приказује модус дијалогског конституисања поретка дискурса историје српске књижевности, кроз „класицистички” (ерудитни) дијалог Душана Иванића са узорима, какве за њега представљају Драгиша Живковић и Миодраг Поповић.

Кључне речи: Душан Иванић, Драгиша Живковић, Миодраг Поповић, историја српске књижевности, укрштаји

Студију Душана Иванића „Ка научном лику Миодрага Поповића”, објављену 1991. године у часопису *Књижевност*, дакле, у тренутку када је Миодраг Поповић напунио седамдесет и прву годину живота, отвара запажање „Опус Миодрага Поповића, историчара српске књижевности и професора београдског Филолошког факултета (од 1955. до 1979. године), схваћен и као процес и као резултат, могао би се најбоље одредити синтагмом – отворен, динамичан пројекат.” (Иванић 1991: 197). Истом синтагмом – отворен, динамичан пројекат – могао би се, у овом тренутку³, одредити и научни рад Душана Иванића, историчара српске књижевности и професора Филолошког факултета у Београду. Ипак, константу у овом отвореном и динамичном пројекту, каквим се указује опус Душана Иванића, сачињавају, рекло би се, укрштаји и раскршћа.

У складу са дијалогском методом, наведеном у наслову рада, истаћи ћемо, на почетку, два цитата кључна за разумевање „класицистичке” научноистра-

1 tiskicvet38@gmail.com

2 Овај рад настао је као резултат истраживања спроведених на пројекту *Улога српске периодике у формирању књижевних, културних и националних образаца* (178024), који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

3 Међународни научни округли сто *Душан Иванић* одржан је на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу 19. марта 2016. године, поводом седамдесете године живота и четрдесет и пете године научног рада Душана Иванића.

живачке оријентације Душана Иванића. Први цитат представљају речи Душана Иванића са округлог стола *Ново чинићење традиције* из 1997. године „Нигдје ми се класицистичка доктрина није учинила прихватљивом као у науци: познавати старе мајсторе и њихове обрасце и настојати их достићи, па онда одбацити или превазићи.” (Иванић 1997: 927). Други цитат биле би речи Лазе Костића, које, нимало случајно, наводи Душан Иванић, у тексту „Ка поетици Лазе Костића”, објављеном у сомборским *Дометима*, о стогодишњици Костићеве смрти, 2010. године, а оне гласе „Супротице и укрштаји, што сам их ја произвео својим радом у другима, развили су до краја укрштајну мисао у мени. [курзиви Иванићеви, прим. М.Ђ.]” (нав. према: Иванић 2010: 77). Стога, у раду се испитује, с једне стране, са научним резултатима којих историчара српске књижевности су се укрстила истраживања Душана Иванића, тј. који су „стари мајстори” српске историје књижевности утицали на формирање научног лика Душана Иванића, док, с друге стране, сам научни округли сто Душан Иванић представља доказ укрштаја које је Душан Иванић „произвео својим радом у другима”.

Један од главних узора Душана Иванића, књижевни историчар, теоретичар књижевности, текстолог и компаратиста са чијим радом се многоструко укрстила мисао о књижевности Душана Иванића јесте – Драгиша Живковић. Сличности између ова два научника огледају се пре свега у **методологији**, тј. у начелу премости анализе (појединачних књижевних дела) и синтезе (извођења закључака о одликама књижевних праваца, стилских формација / опуса појединих писаца, или пак бављење поетичким питањима), индукције и дедукције, али и у укрштају књижевноисторијских и књижевнотеоријских проучавања. Друга сличност може се препознати у избору **предмета истраживања** – поглавито бављење српском књижевношћу XIX века, са неколиким искорацима у XX век, карактеристично је и за Драгишу Живковића и за Душана Иванића (од писаца XX века Иванић је, у виду студија, ауторских монографија, приређених књига и уређивања зборника радова, пажњу посветио Иви Андрићу, Милошу Црњанском, Владану Десници и Јовану Радуловићу). Као *тумачи српског ђесништва и његовог развика*⁴, Драгиша Живковић и Душан Иванић углавном разматрају реторичко-стилски, језички и версификацијски аспект књижевних дела, при чему Драгиша Живковић остаје доследан иманентном приступу (в. Јовановић 1995: 661–668), док Душан Иванић у тумачењима укршта податке како о тексту, тако и о контексту; како синхрониско, тако, у знатно већој мери, дијахрониско становиште; како елементе „унутарњег”⁵, тако и одлике „спољашњег” приступа књижевности, уз уважавање „филолошких предуслова”, који су основ било које озбиљне књижевноисторијске обраде литерарне традиције.

4 Наслов текста Новице Петковића „Тумач српског песништва и његовог развика” (Петковић 1994: 27–39), посвећеног Драгиши Живковићу, може послужити и као ознака рада Душана Иванића, аутора монографије *Ка ђенези српске поезије*.

5 На одређење Душана Иванића за унутарњи приступ књижевном делу, поред немачке стилистичке критике – која је, чини се, претежна и која се одразила како на Живковиће (1998: 11–23) тако и на Иваниће студије – утицао је и продор идеја руских формалиста у југословенску науку о књижевности шездесетих и седмадесетих година XX века, при чему је занимљиво и значајно и поређење Душана Иванића и Новице Петковића као истакнутих текстолога, те оних проучавалаца књижевности који су до текстолошке анализе доспели захваљујући управо овом одређењу за унутарњи приступ књижевности „Пут ове двојице наших аутора до текстологије поредив је с путем руских формалиста. Никако не може бити случајно што су руски формалисти постајали одлични текстолози: они су до текстологије стизали вођени потребом иманентне анализе, иманентног приступа књижевном дјелу, баш као и ова два наша аутора.” (Делић 1997: 915).

Важна заједничка област проучавања, односно научне и наставне обраде Драгише Живковића и Душана Иванића, била би **текстологија**. За разумевање Иванићевог односа према текстологији релевантним се указује интервју који је Александру Јовановићу дао овај научник, тада магистар и асистент на Филолошком факултету у Београду. Интервју насловљен „Превазићи неодговоран однос према тексту” објављен је априла 1981. године у часопису *Књижевна реч*. Занимљиво је да су већ у овом интервјуу садржана готова, формирана, заокружена схватања о текстологији⁶, која ће Душан Иванић две деценије касније уобличити у монографију *Основи шексполологије: увод у шексполологију нове српске књижевности*. У „Напомени аутора” у овој књизи истакнуто је да је „Пред читаоцем [...] књига настала на грађи предавања и вјежбања из Текстологије (нове српске књижевности), на Филолошком факултету у Београду, 80-их година 20. вијека.” (Иванић 2001: 299), док је у интервјуу „Превазићи неодговоран однос према тексту” детаљно описано увођење овог предмета у наставни програм „Текстологија је уведена реформом наставе на Филолошком факултету, као један од предмета редакторско-лекторског смјера. Право питање је заправо не зашто је сада уведена, него зашто то није раније учињено. Јер се лако можемо сложити око тога да је текст основни предмет свих хуманистичких наука, а да у филологији, у науци о књижевности и књижевној критици нема ваљаног тумачења и вредновања уколико се не располаже поузданим текстом.” (Иванић 1981: 13). У том смислу, не по предмету истраживања него по типу публикације и њеној намени, могу се, као уџбеничка издања, упоредити *Теорија књижевности* Драгише Живковића и *Основи шексполологије Душана Иванића*, с том разликом што је Живковићева књига један у низу приручника из истоимене научне дисциплине⁷, док су *Основи шексполологије* једини уџбеник тог типа у српској науци о књижевности. Уједно, Драгиша Живковић и Душан Иванић изразито су савесни, пажљиви и акрибични приређивачи дела нове српске књижевности, али и аутори у континуираном вишедеценијском дијалогу. Као што је Душан Иванић приредио, за Српску књижевну задругу, 2004. године, књигу *Српска књижевност у европском оквиру* Драгише Живковића и као што је доследно, приказима у српској периодици (*Књижевна реч*, *Књижевност и језик*, *Књижевност*, *Књижевна историја* и *Зборник Машице српске за књижевност и језик*) пропратио рад Драгише Живковића, научника којег је означио *класиком модерне српске науке о књижевности* у истоименој студији (Иванић 2004: VII–XXIX), тако је, уједно, и Драгиша Живковић пратио и вредновао превасходно текстолошке подухвате Душана Иванића – приређивање *Сабраних дела Ђуре Јакшића* („О критичком издавању српских писаца”, Живковић 1979: 668–682), потом *Сабраних песама Бранка Радичевића* („Критичко издање песама Бранка Радичевића”, Живковић 1999: 153–159), односно појаву капиталног увода у текстологију – *Основа шексполологије* („Текстологија у новом кључу”, Живковић 2002: 581–590), али, исто тако, Драгиша Живковић приказом је пропратио и публикување студија „из историје и поетике српске књижевности” (*Моделе књижевног говора и Облик и вријеме*) Душана Иванића („Структурално-семиотичко проширење фонда српске књижевности”, Живковић 1996: 678–687).

6 У овом интервјуу могу се уочити темељи разумевања принципа, метода и основних појмова текстологије, који ће бити прецизније формулисани и детаљније описани у књизи *Основи шексполологије* (2001).

7 О одликама и статусу *Теорије књижевности* Драгише Живковића писао је Драган В. Драгомировић (2015: 17–29).

Драгишу Живковића и Душана Иванића повезује и бављење питањима **периодизације српске књижевности**, превасходно укрштајима двеју стилских формација – романтике и реализма (Д. Иванић), односно реализма и модерне (Д. Живковић). У баљалучком *Филологу* 2013. године Душан Иванић објавио је текст „На раскршћима периодизације српске књижевности”, у којем се при одређењу основних периодизацијских термина (као што је период/епоха) у потпуности угледа на значења која је овим терминима дао Драгиша Живковић (в. Иванић 2013: 187-203). Не мања сличност између Драгише Живковића и Душана Иванића огледа се и у преданом бављењу и унапређењу српске **лексикографије**: Драгиша Живковић уредник за *Речника књижевних термина* (1985, ²1992), док је Душан Иванић уредник за књижевност *Српске енциклопедије* и члан редакције *Енциклопедије српског народа*.

Такође, велика заједничка тема Драгише Живковића и Душана Иванића свакако је **Лаза Костић**. Обојица приређивачи Лазе Костића (*Књига о Змају*, Драгиша Живковић / *Прејиска 1*, Младен Лесковац, Душан Иванић, Милица Бујас), обојица добитници награде „Младен Лесковац” (прва књига која је понела ово признање била је књига Драгише Живковића *Лаза Костић – песник XX века*, в. Радовић 1995: 647)⁸, обојица тумачи Костићеве поезије (Душан Иванић бавио се и Лазом Костићем као уредником *Гласа Црногорца* „Лаза Костић у црногорској периодици” [Иванић 1982: 141–163] и општим питањима Костићеве поетике „Ка поетици Лазе Костића” [Иванић 2010: 68–77]), Драгиша Живковић и Душан Иванић, у својим студијама и монографијама, високо су вредновали стваралаштво Лазе Костића и придонели његовој реafirмацији.⁹

Сличности у приступу једном аутору уочљиве су код Драгише Живковића и Душана Иванића и у методу анализе опуса **Јована Јовановића Змаја**. Наиме, октобра 1966. године у *Летопису Мајнице српске* Драгиша Живковић објавио је текст „Змајева Певанија”, који ће касније прештампати у *Европским оквирима српске књижевности*. Исто тако, 2007. године Душан Иванић у *Књижевности и језику* објавио је текст „Небеско-земски пој Јована Јовановића Змаја”, који ће унећи у књигу *Ка генези српске поезије: прегледи и студије*, 2011. године. У студији „Змајева Певанија” Драгиша Живковић истиче „Код Змаја би се свакако, као и код сваког песника, морала потражити једна основна, доминантна емотивно-духовна компонента, из које су после настајале, динамиком модификација, компензација и контраста, остале, сличне или супротне, емоције и расположења. [подвукла М. Ђ.]” (Живковић 1966: 364). Као што у тематско-мотивски, поетички и језичко-стилски хетерогеном Змајевом стваралаштву Драгиша Живковић трага за једном основном, доминантном емотивно-духовном компонентом, тако и Душан Иванић, у поменутом тексту, настоји да изнађе Змајево *јесничко језгро* „Има ли нека стална вриједност/особина његове поезије, независна од социјално-исто-

8 Захваливши се на признању какво је награда „Младен Лесковац”, Душан Иванић означио је доадашње добитнике који су му „...били и остали узори, извори знања, професори, колеге и пријатељи” (Иванић 2010а: 923), издвојивши, на првом месту, Драгишу Живковића и подсетивши, притом, на Живковићев текст „Младен Лесковац као књижевни историчар. Поводом седамдесетогодишњице живота” (Живковић 1974: 321–334). Као што се види, Драгиша Живковић писао је о Младену Лесковцу поводом седамдесетогодишњице живота, а исто тако је и Душан Иванић студију о Миодрагу Поповићу објавио у тренутку када је Поповић напунио седамдесет и прву годину живота. (Већ је напоменуто да је научни округли сто Душан Иванић организован поводом седамдесете године живота Д. Иванића).

9 Лаза Костић био је, чини се, трајна фасцинација како Младена Лесковца, тако и Драгише Живковића и Душана Иванића.

ријских околности и фаза кроз које је пролазила, а онда, и независна од своје, с другим пјесничким опусима неупоредиве, жанровске многоликости, независна и од вриједности, која је такође полицентрична, мада смо склони да једним од тих центара дајемо предност над другима. [подвукла М.Ђ.]” (Иванић 2011: 259).¹⁰

Поред Драгише Живковића, историчар књижевности који је извршио независан утицај на Душана Иванића, односно научник са чијим истраживањима је укрштен рад Душана Иванића, јесте Миодраг Поповић. У тексту „Ка научном лику Миодрага Поповића” Душан Иванић запажа да је Поповић ревалоризовао стваралаштво писаца који су у Скерлићевој *Историји* били скрајнути „Тако ће у стубове српске романтичне прозе [Миодраг Поповић] поставити *Мемоаре* Проте Магије, врло ће повољно оцијенити дјело Симе Милутиновића Сарајлије, а узгред ће, у неслагањима са Скерлићем, наглашавати како у лирици Лукијана Мушицког има истинске поезије, како је потпуно занемарена *Аутиобиографија* Милована Видаковића заправо најбоље дјело овог српског романсијера, такође указујући на значај Луке Милованова, Саве Мркаља, Јована Дошеновића, те писаца школе објективне лирике.” (Иванић 1991: 198). Уочљиво је да су овде побројани писци (а нека и дела) управо они о којима ће Душан Иванић писати и које ће, што је веома важно, приредити. Тако, Душан Иванић приредио је *Србијанку* Симе Милутиновића Сарајлије (1993), као и књигу *Сима Милутиновић Сарајлија*, за Антологијску едицију *Десет векова српске књижевности* (2016). Мемоарској прози Душан Иванић посветио се кроз уређивање двотомног издања *Мемоарска проза XVIII и XIX века* (1989), као и ауторском монографијом *Догађај и прича: српска мемоарско-аутиобиографска проза* (2015), односно приређивањем *Успомена* Милована Видаковића (2003). *Сабране њесме* Јована Дошеновића Иванић ће приредити 2005. године, док ће се песницима школе објективне лирике и представницима „крајишког круга песника” Душан Иванић бавити у студијама укљученим у монографију *Ка генези српске поезије: прегледи и студије*.¹¹

Важно је напоменути да су неки од песника које је Душан Иванић означавао као припаднике „крајишког круга” реafirмисани и *Антиологијом стварије српске поезије*, коју је приредио Младен Лесковац, а о којој је, као и о антологији *Бећарац*, изразито повољан суд изнео Драгиша Живковић у тексту на који се Душан Иванић позвао приликом примања награде „Младен Лесковац”. Ова антологија (*Антиологија стварије српске поезије*) од посебне је важности за Душана Иванића, „гумача српског песништва и његовог развитка” и историчара књижевности који, попут Младена Лесковца¹², трага за континуитетима „Као што не може избјећи ризик судара становишта прошлости и становишта садашњости,

10 Драгиша Живковић и Душан Иванић, поред објављених књижевнотеоријских и књижевноисторијских студија о Јовану Јовановићу Змају, уједно су, у српској науци о књижевности, познати и као приређивачи Змајевих дела – Јован Јовановић Змај, *Мисаоне, родољубиве и шаљиве њесме* (1969), Јован Јовановић Змај, *Изабрane њесме* (1995), Драгиша Живковић / Душан Иванић, *Стармали Јована Јовановића Змаја: студија и избор шекстова* (2005).

11 Одељак монографије *Ка генези српске поезије* Душана Иванића посвећен „крајишком кругу песника” (и насловљен *Крајишки круг*) обухвата студије о Јовану Дошеновићу, Сави Мркаљу, Николи Боројевићу, као и прилоге „На прилазима романтизму” и „Илирски изазов”, у којима је писано о Константину Пеичићу (Пејичићу), Јоксиму Новићу Оточанину, Никанору Грујићу, Урошу Миланковићу, Огњеславу Угђешеновићу Острожинском, Шпири Димитровићу Которанину и Петру Прерадовићу. (в. Иванић 2011: 51–90).

12 „Најзначајније резултате, ипак, Лесковац је постигао својом *Антиологијом стварије српске поезије* и збирком *Бећарац*. Већ сама идеја да се објаве овакве збирке значила је проницијиво разумевање континуитета и повезаности наших књижевних појава. [подвукла М.Ђ.]” (Живковић 1974: 329).

прави историчар не може избјећи потрагу за континуитетима, везама (типолошким и контактним) унутар домаће традиције: оне омогућују да се постави извјесна контингентност између иначе изолованих субјективних стваралачких гестова.” (Иванић 2004: XVII).

За крај, ваљало би истаћи да као што је Душан Иванић приметио за Драгишу Живковића како овај научник спада „...у тзв. вуковски оријентисану историографију...” (Иванић 2004: XVI) и у „присталицу вуковског модела књижевног развоја...” (Иванић 2004: XVI), за Душана Иванића (као и за Миодрaга Поповића, од којег је започето ово разматрање) могло би се такође у(с)тврдити да спада у вуковски оријентисане историчаре српске књижевности, али уједно и у велике познаваоце опуса Доситеја Обрадовића, тако да укрштај Доситеја и Вука (као парадигма укрштаја XVIII и XIX века), битан за целокупну српску књижевност, заправо постаје „вршак начела укрштаја” и једно од кључних раскршћа „класицистичког” дијалога Драгише Живковића и Душана Иванића. Након уоченог низа сличности између Драгише Живковића и Душана Иванића, тешко да се може приговорити адекватности примене речи којима је Иванић описао Живковићев опус на резултате научног рада сáмог Душана Иванића „Али сам додао оно што се сада, с још више права може рећи – да ни у једном од озбиљнијих виђења српске књижевности XIX вијека није без квасца Живковићева [тј. Иванићевог, прим. М. Ђ.] рада, почев од периодизацијске схеме до изучавања великих опуса и појединачних дјела: новост идеја, аналитички захват, универзализација, искоришћавање добијених резултата, ширина дјеловања, све је то спој који Драгиши Живковићу [односно Душану Иванићу, прим. М. Ђ.] неоспорно осигурава мјесто једног од класика српске науке о књижевности.” (Иванић 2004: XXV).

Литература

- Делић 1997: Ј. Делић, [Ненасловљен текст, саопштење на округлом столу *Ново читање традиције*], *Летњопис Мајнице српске*, год. 173, 459/6, Нови Сад, 915–916.
- Драгомировић 2015: Д. В. Драгомировић, „Теорија књижевности” Драгише Живковића и савремена књижевна теорија, у: М. Ломпар и Н. Николић (ред.), *Књижевни теоретичар, стилистичар, историчар и компаративиста Драгиша Живковић*, Београд: Филолошки факултет, 17–29.
- Живковић 1966: Д. Живковић, Змајева Певанија, *Летњопис Мајнице српске*, год. 142, 398/4, Нови Сад, 359–377.
- Живковић 1974: Д. Живковић, Младен Лесковац као књижевни историчар. Поводом седамдесетогодишњице живота, *Летњопис Мајнице српске*, год. 150, 414/4, Нови Сад, 321–334.
- Живковић 1979: Д. Живковић, О критичком издавању српских писаца, *Летњопис Мајнице српске*, год. 155, 423/4, Нови Сад, 668–682.
- Живковић 1996: Д. Живковић, Структурално-семиотичко проширење фонда српске књижевности, *Летњопис Мајнице српске*, год. 172, 457/5, Нови Сад, 678–687.
- Живковић 1998: Д. Живковић, Стилистичко проучавање књижевности, Аспекти књижевног дела, у: *Европски оквири српске књижевности VI*, Београд: Просвета, 11–23.
- Живковић 1999: Д. Живковић, Критичко издање песама Бранка Радичевића, *Зборник Мајнице српске за књижевност и језик*, 47/1, Нови Сад, 153–159.
- Живковић 2002: Д. Живковић, Текстологија у новом кључу, *Летњопис Мајнице српске*, год. 178, 469/4, Нови Сад, 581–590.

- Иванић 1981: Д. Иванић, Превазићи неодговоран однос према тексту [интервју], *Књижевна реч*, 10/164, Београд, 13.
- Иванић 1982: Д. Иванић, Лаза Костић у црногорској периодици, у: Х. Крњевић (ред.), *Књижевно дело Лазе Костића зборник радова*, Београд: Институт за књижевност и уметност, 141–163.
- Иванић 1991: Д. Иванић, Ка научном лику Миодрага Поповића, *Књижевност*, год. 46, 91/1–2, Београд, 197–203.
- Иванић 1997: Д. Иванић, [Ненасловљен текст, саопштење на округлом столу *Ново чишћање традиције*], *Летњици Мајнице српске*, год. 173, 459/6, Нови Сад, 924–932.
- Иванић 2001: Д. Иванић, *Основи шексполологије: увод у шексполологију нове српске књижевности*, Београд: Народна књига/Алфа.
- Иванић 2004: Д. Иванић, Класик модерне српске науке о књижевности, у: Д. Живковић, *Српска књижевност у европском оквиру*, Београд: СКЗ, VII–XXIX.
- Иванић 2010: Д. Иванић, Ка поетици Лазе Костића, *Дометии*, год. 37, 142/143, Сомбор, 68–77.
- Иванић 2010а: Д. Иванић, „Поезија и истина” Младена Лесковца, *Летњици Мајнице српске*, год. 186, 485/5, Нови Сад, 923–928.
- Иванић 2011: Д. Иванић, *Ка генези српске поезије: прегледи и студије*, Београд: Лицеј.
- Иванић 2013: Д. Иванић, На раскршћима периодизације српске књижевности, *Филолоз*, IV/8, Бања Лука, 187–203.
- Јовановић 1995: А. Јовановић, Књижевни текст – основна јединица унутарње историје књижевности, *Књижевност*, год. 49, 100/6–7, Београд, 661–668.
- Петковић 1994: Н. Петковић, Тумач српског песништва и његовог развјетка, *Зборник Мајнице српске за књижевност и језик*, 42/1–3, Нови Сад, 27–39.
- Радовић 1995: М. Радовић, Компаративно виђење Лазе Костића у делу Драгише Живковића, *Књижевност*, год. 49, 100/6–7, Београд, 647–655.

“CLASSICISTIC” DIALOGISM, INTERSECTIONS AND CROSSROADS: TOWARDS LITERARYHISTORICAL PROFILE OF DUSAN IVANIC

Summary

The paper analyses the contribution of Dusan Ivanic to the history of Serbian literature by comparing Ivanic's scientific work to the research of Dragisa Zivkovic and Miodrag Popovic. The similarities in approach between Dragisa Zivkovic and Dusan Ivanic reflected in the method of research, subject of study, engagement in the textual criticism of the new Serbian literature, as well as in the issues of periodisation of Serbian literature and also in the study and preparation of literary works of Laza Kostic and Jovan Jovanovic Zmaj. At the same time, the paper points out the decades-long dialogue between Dusan Ivanic and Dragisa Zivkovic – Dusan Ivanic edited the book *The Serbian literature in European framework* of Dragisa Zivkovic and he consistently monitored the work of this scientist by representations in Serbian periodicals (*Literary Word, Literature and Language, Literature, Literary History* and *The Matica Srpska Journal of Literature and Language*). Dragisa Zivkovic also monitored and valued primarily the textological ventures of Dusan Ivanic as well as the publication of Ivanic's monographs. Together with Miodrag Popovic, whom Ivanic wrote the study about „Towards the scientific profile of Miodrag Popovic” (published in 1991 in the *Journal Literature*), Dusan Ivanic deals with the writers whom Jovan Skerlic marginalized, such as Sima Milutinovic Sarajlija, Milovan Vidakovic, Jovan Dosenovic and others. Therefore, this paper presents the dialogue of Dusan Ivanic with historians of the Serbian literature, the role models such as Dragisa Zivkovic and Miodrag Popovic, by which it has been pointed out to the dialogue as the way of constituting the discourse of the Serbian literary historiography as well as the fruitful „classicistic” (erudite) intersections in the Serbian literary science.

Key words: Dusan Ivanic, Dragisa Zivkovic, Miodrag Popovic, the history of Serbian literature, intersections, crossroads